

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 15 kwietnia 2024 r.

DIH-3.707.30.2024.MB „informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH-3.55.2024

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji KHU.D.5.2024.AW.AB Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 12 stycznia 2024 r. (nr akt: KHU.8361.301.2023.TK.KWP), na mocy której nałóżono na SUPERPHARM Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie karę pieniężną w wysokości 1 500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych) w związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w dniu 11 października 2023 r. w miejscu sprzedaży detalicznej, tj. w należącym do strony sklepie, polegającymi na uwidocznieniu przy 10 rodzajach towarów oferowanych po obniżonych cenach, najniższej ceny z ostatnich 30 dni przed obniżką w kwocie równej obowiązującej cenie promocyjnej, w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

1) uchyła zaskarżoną decyzję w całości,

2) orzeka co do istoty sprawy w ten sposób, że na przedsiębiorcę SUPERPHARM Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie nakłada karę pieniężną w wysokości 1 500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych) w związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w dniu 11 października 2023 r. w miejscu sprzedaży detalicznej tj. w należącym do strony sklepie, polegającymi na uwidocznieniu cen przy 10 rodzajach towarów oferowanych po obniżonych cenach, w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, co stanowiło naruszenie obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

UZASADNIENIE

W dniach 11 - 19 października 2023 r. inspektorzy reprezentujący Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (dalej: „Pomorski WIH” lub „organ pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia KHU.057.301.2023.KWP z 10 października 2023 r. przeprowadzili kontrolę w sklepie, należącym do przedsiębiorcy [xxxx

xxxxxxxxxxx xxxxxx xxxxxxxxxxxxxxx xxxxxxxx], zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) - dalej jako „Prawo przedsiębiorców”, 4 września 2023 r. skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli (KHU.8360.228.2023.AB), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) - dalej jako „ustawa o cenach”. Pismo odebrano 11 września 2023 r.

W wyniku kontroli inspektorzy reprezentujący Pomorskiego WIIH stwierdzili, że w przypadku 10 rodzajów produktów, oferowanych do sprzedaży po obniżonych cenach (wszystkie objęte kontrolą), podana na poszczególnych etykietach cenowych obowiązująca cena promocyjna, była równa kwotowo uwidocznionej najniższej cenie tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, tj. uwidoczniono ją w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, co stanowi naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach.

Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 19 października 2023 r. (nr akt kontroli: KHU.8361.301.2023.TK.KWP).

W dniu 20 października 2023 r. WIIH w Gdańsku skierował do strony wystąpienie pokontrolne, informując o ustaleniach kontroli oraz wnioskując o poinformowanie o przyczynach powstania stwierdzonej nieprawidłowości i o podjętych działaniach naprawczych mających na celu jej wyeliminowanie.

Na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.) - dalej jako: „Kpa”, Pomorski WIIH zawiadomieniem z 8 listopada 2023 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w sprawie wydania na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach decyzji o nałożeniu na niego kary pieniężnej w związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w dniu 11 października 2023 r. w miejscu sprzedaży detalicznej, polegającymi na uwidocznieniu przy 10 rodzajach towarów oferowanych po obniżonych cenach, najniższej ceny z ostatnich 30 dni przed obniżką w kwocie równej obowiązującej cenie promocyjnej, w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Jednocześnie poinformowano na podstawie art. 9, art. 10 § 1, art. 73 § 1 i art. 78 § 1 Kpa, że stronie przysługuje prawo czynnego udziału na każdym stadium postępowania, w szczególności prawo do zapoznania się z aktami sprawy, sporządzenia z nich notatek i odpisów oraz składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów, materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Dodatkowo pismem z 8 listopada 2023 r. Pomorski WIIH zwrócił się do strony o wyliczenie i przekazanie i informacji o wielkości obrotów i przychodów osiągniętych za 2022 r.

W piśmie z 13 listopada 2023 r. strona przedstawiła swoje stanowisko w sprawie. Wskazała, że w protokole kontroli w odniesieniu do produktów objętych kontrolą stwierdzono, że „w

miejscu sprzedaży detalicznej przy wymienionych 10 towarach, podana na poszczególnych etykietach cenowych obowiązująca cena promocyjna, była równa kwotowo uwidocznionej najniższej cenie tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki", co zdaniem Pomorskiego WIIH oznacza, że cena promocyjna została uwidoczniiona w sposób niejednoznaczny budzący wątpliwości. Strona nie kwestionując ustaleń faktycznych dokonanych przez Pomorski WIIH stwierdziła, że istotnie dla wybranych produktów aktualna cena promocyjna była równa najniższej cenie z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem akcji promocyjnej. Jednakże wskazała, że we wszystkich przypadkach aktualna cena była niższa od ceny dotychczasowej (tj. ceny regularnej obowiązującej bezpośrednio przed obniżką i dlatego była komunikowana jako cena promocyjna (obniżona). Tym samym strona nie zgadza się z wnioskami Pomorskiego WIIH, iż doszło do naruszenia przepisów ustawy o cenach. Zdaniem strony wywiązała się ona z obowiązków ustawowych określonych w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach, gdyż promocja polegała na obniżeniu ceny produktów względem ceny obowiązującej bezpośrednio wcześniej. Promocja (obniżka ceny) została zakomunikowana poprzez oznaczenie produktów nią objętych specjalnymi etykietami, a strona na etykiecie umieściła informacje o aktualnie obowiązującej cenie promocyjnej, cenie jednostkowej produktu, najniższej cenie obowiązującej w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki oznaczonej wyraźnie na etykiecie jako „najniższa cena z 30 dni przed obniżką” i dodatkowo także o cenie regularnej obowiązującej bezpośrednio przed wprowadzeniem akcji promocyjnej (obniżki). Strona wskazała, że w jej ocenie wszystkie ww. informacje zostały podane w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Ponadto strona podkreśliła, że przepisy prawa nie wskazują, że przedsiębiorca nie może komunikować promocji, obniżając cenę dotychczas obowiązującą (regularną), jeżeli obniżona cena nie będzie niższa od najniższej ceny z 30 dni przed promocją. W jej ocenie nie jest uzasadniony wniosek, iż komunikowanie akcji promocyjnej mniej korzystnej stanowi działania niejednoznaczne, czy wprowadzające w błąd. Strona podkreśliła, że zgodnie z ustawą o cenach przedsiębiorca ma jedynie obowiązek uwidocznienia najniższej ceny z 30 przed wprowadzeniem promocji i ten obowiązek został przez nią zrealizowany przy zachowaniu pełnej transparentności - każda z podanych cen była dobrze widoczna i wyraźnie oznaczona. Strona podkreśliła również, że ustawa nie wprowadza definicji promocji, nie zmienia także powszechnego rozumienia terminu „obniżki cen”. Nakłada jedynie na przedsiębiorcę komunikującego obniżenie ceny nowe obowiązki informacyjne. Dodatkowo strona wskazała, że stanowisko Pomorskiego WIIH nie znajduje również potwierdzenia w Wyjaśnieniach Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów opublikowanego na stronie internetowej. Strona przywołała także stanowisko zaprezentowane przez Dyrektora Departamentu Ochrony Zbiorowych Interesów Konsumentów UOKiK w trakcie webinar o cenie na przecenie - dla przedsiębiorców” z dnia 18 maja 2023 r. wskazując, że jedyna sytuacja, gdy najniższa cena z 30 dni przed promocją jest punktem odniesienia do komunikowania promocji ma miejsce, gdy przedsiębiorca prezentuje procentową wartość oszczędności.

W piśmie z 20 listopada 2023 r. strona przekazała informację o wielkości obrotów i przychodów osiągniętych za 2022 r.

12 stycznia 2024 r. Pomorski WIIH, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach oraz art. 104 § 1 i 2 Kpa wydał decyzję KHU.D.5.2024.AW.AB (nr akt: KHU.8361.301.2023.TK.KWP), na mocy której na przedsiębiorcę nałożył karę pieniężną w wysokości 1 500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych) w związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w dniu 11 października 2023 r. w miejscu sprzedaży detalicznej tj. w należącym do strony sklepie, polegającymi na uwidocznieniu przy 10 rodzajach towarów oferowanych po obniżonych cenach, najniższej ceny z ostatnich 30 dni przed obniżką w kwocie równej obowiązującej cenie promocyjnej, w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości.

13 lutego 2024 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Pomorskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji, w którym strona zarzuciła naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach, art. 6, 7a, 8 § 1, 81a § 1 Kpa, art. 7 Kpa w związku z art. 80 Kpa oraz 10 ust. 2 i art. 11 ust. 1 Prawa przedsiębiorców i wniosła o uchylenie decyzji i umorzenie postępowania w pierwszej instancji jako bezprzedmiotowego, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa, a w przypadku nieuwzględnienia przez Prezesa UOKiK wniosku, z daleko posuniętej ostrożności procesowej wniosła o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organu zgodnie z art. 138 § 2 Kpa.

Pismem z 16 lutego 2024 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji nr KHU.D.5.2024.AW.AB Pomorskiego WIIH z 12 stycznia 2023r. oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiającą porównanie cen.

Natomiast art. 4 ust. 2 ww. ustawy wskazuje, że w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Stosownie do art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 4 ust. 1-5. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, wynosi do 20 000 zł.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę od decyzji KHU.D.5.2024.AW.AB Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 12 stycznia 2024 r. (sygn. akt: KHU.8361.301.2023.TK.KWP), na mocy której na przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 1 500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych), w związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w dniu 11 października 2023 r. w miejscu sprzedaży detalicznej, tj. w należącym do strony sklepie, polegającymi na uwidocznieniu przy 10 rodzajach towarów oferowanych po obniżonych cenach, najniższej ceny z ostatnich 30 dni przed obniżką w kwocie równej obowiązującej cenie promocyjnej, w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości.

W toku postępowania odwoławczego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadził dokładną analizę ustaleń kontroli, w oparciu o które wydano decyzję oraz treści skarżonej decyzji, jak również uwzględnił zarzuty strony zawarte w odwołaniu. Po przeprowadzonym postępowaniu organ drugiej instancji wskazuje, iż nie ma wątpliwości, że przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o informowaniu o cenach, co powoduje konieczność nałożenia przez Pomorskiego WIIH kary pieniężnej.

Ustalenia kontroli dały podstawę do wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Jednakże Pomorski WIIH wydając w dniu 12 stycznia 2024 r. decyzję KHU.D.5.2024.AW.AB wskazał naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 ww. ustawy. Organ drugiej instancji w wyniku analizy zgromadzonego materiału w sprawie zauważa, że przy 10 produktach oferowanych do sprzedaży po obniżonej cenie, ceny były uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości ponieważ komunikaty dotyczące korzyści z obniżek odnosiły się wyłącznie do ceny regularnej a nie do najniższej ceny z okresu 30 dni poprzedzających obniżkę. Należy podkreślić, że w przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru jest obowiązek uwidocznienia obok informacji o obniżonej cenie również informacji o najniższej cenie tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki na co wskazuje art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. Uwidocznione przy zakwestionowanych towarach ceny sugerowały, że towar sprzedawany jest w cenie obniżonej, a w rzeczywistości nowa cena była tożsama z obowiązującą dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed ogłoszeniem obniżki, tak więc ceny zostały uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Taki sposób prezentacji informacji cenowej nie jest czytelny dla

konsumenta i nie spełnia wymogów art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z art. 4 ust. 2 ww. ustawy. Zaznaczyć przy tym należy, że artykuł określający wysokość sankcji z tytułu przedmiotowego naruszenia, tj. art. 6 ust. 1 wskazuje, że jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Zatem zmiana kwalifikacji czynu przez Prezesa UOKiK nie ma wpływu na rozstrzygnięcie.

W ocenie Prezesa UOKiK zgromadzony w sprawie materiał jest rzetelny i spójny. Stwierdzony w toku kontroli stan faktyczny został opisany w dołączonym do akt sprawy protokole kontroli oraz załącznikach. Co więcej, zarówno stan faktyczny, jak i stwierdzone naruszenie przepisów ustawy o cenach, a co za tym idzie konieczność nałożenia kary pieniężnej, nie budzi wątpliwości organu drugiej instancji.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdził, że w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę stwierdzone nieprawidłowości należy wskazać na naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. Prezes UOKiK wydał decyzję i uchylił skarżoną decyzję oraz orzekł w sprawie co do istoty w ten sposób, że nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1 500 zł (słownie: tysiąc pięćset złotych) w związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w dniu 11 października 2023 r. w miejscu sprzedaży detalicznej tj. w należącym do strony sklepie, polegającymi na uwidocznieniu cen przy 10 rodzajach towarów oferowanych po obniżonych cenach, w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, co stanowiło naruszenie obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

Organ drugiej instancji orzekając jak powyżej, tak jak organ pierwszej instancji, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnił kryteria wymiaru kary wskazane w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach, tj. stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o cenach przez przedsiębiorcę oraz uzyskane przez niego korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków, wielkość jego obrotów i przychodu, a także sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

Oceniając stopień naruszenia obowiązków, Prezes UOKiK podobnie jak Pomorski WIiH, uznał jako wysoki. Prawidłowe obliczenie wielkości obniżki względem najniższej ceny, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki jest jednym z ważniejszych czynników mających wpływ na podjęcie decyzji o zakupie towaru przez konsumenta i umożliwia dokonania świadomego i korzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru.

Wprowadzenie przepisów dotyczących obniżek cenowych produktów miało na celu eliminację fałszywych obniżek i zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu i szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych informacji dotyczących cen. Nowe regulacje mają zapobiec sztucznym zawyżaniom cen tuż przed ich „obniżką”, tak aby zwiększyć „atrakcyjność” oferty. Rozwiązaniem tego problemu jest właśnie wskazywanie obok ceny po obniżce najniższej ceny z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki oraz podawanie obliczanej obniżki względem najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Ponadto Prezes UOKiK uznaje wagę i skalę stwierdzonego naruszenia za znaczne. Strona w sposób niewłaściwy wykazała korzyść konsumenta względem ceny regularnej zamiast względem najniższej ceny sprzed 30 dni przed obniżką przy 10 rodzajach towarów na 10 skontrolowanych, co stanowi 100 % wszystkich skontrolowanych. Tym samym strona uwidoczniła ceny w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Naruszenie obowiązków uwidaczniania informacji cenowych stwierdzono w dniu kontroli.

Prezes UOKiK wziął pod uwagę, że strona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ustawy o cenach. Należy jednak zauważyć, że strona została powiadomiona o zamiarze przeprowadzenia kontroli i o jej zakresie przedmiotowym. Zawiadomienie strona odebrała 11 września 2023 r., natomiast kontrola rozpoczęła się 11 października 2023 r. Zatem miała ona, wystarczająco dużo czasu, by przygotować się do kontroli i wyeliminować ewentualne nieprawidłowości.

Wymierzając karę pieniężną uwzględniono również wielkości obrotów i przychodu na podstawie informacji przekazanej przez stronę w piśmie z dnia 20 listopada 2023 r.

Przesłanka dotycząca sankcji nałożonych na spółkę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach trans granicznych nie znajduje zastosowania, ponieważ kontrola przeprowadzona przez Inspekcję Handlową nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych, tj. działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze prowadzonej przez spółkę.

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona stronie kara w wysokości 1 500 zł jest właściwa do spełnienia celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE, 2005/29/WE oraz 2011/83/UE w odniesieniu do lepszego egzekwowania i unowocześnienia unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumenta (Dz. Urz. UE. L Nr 328, str. 7), dalej jako: „dyrektywa Omnibus” i proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości. Ponadto zauważa, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach kara za niedopełnienie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy wynosi do 20 000 zł.

W odwołaniu przedsiębiorca zarzucił naruszenie art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji także poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że strona:

- uwidoczniała przy 10 rodzajach towarów oferowanych do sprzedaży po obniżonych cenach w należącej do niej placówce handlowej ceny tych towarów w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, poprzez uwidocznienie ceny promocyjnej w kwocie równej najniższej cenie z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki,
- zaprezentowała cenę promocyjną produktów objętych obniżką w sposób budzący wątpliwości co do istnienia faktycznej obniżki ceny i korzyści płynących z promocji,

w sytuacji, gdy:

- promocja polegała na obniżeniu ceny produktów objętych akcją promocyjną względem ich ceny dotychczasowej, tj. ceny regularnej obowiązującej bezpośrednio przed obniżką
- strona zakomunikowała promocję poprzez oznaczenie produktów nią objętych specjalnymi etykietami ze wskazaniem „PROMOCJA”, w związku z czym zaistniał przypadek „informowania o obniżeniu ceny towaru”, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy o cenach;
- strona zamieściła na etykiecie cenowej wszystkie informacje wymagane ustawą o cenach, tj. aktualnie obowiązującą cenę promocyjną, cenę jednostkową towaru oraz najniższą cenę obowiązującą w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a także dodatkowo informację o cenie regularnej obowiązującej bezpośrednio przed wprowadzeniem akcji promocyjnej;
- wszystkie informacje cenowe zamieszczone przez stronę na etykiecie cenowej zostały przedstawione w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, bowiem każda z podanych cen była dobrze widoczna i wyraźnie oznaczona.

Odnosząc się do powyższych zarzutów strony, Prezes UOKiK wskazuje, że prezentowanie obniżek cen może być wskazane konkretną wartością np. procentową lub też bez wskazywania wartości obniżki, jednakże zawsze wskazanie korzyści konsumenta musi się odnosić do najniższej ceny, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Wprowadzenie przepisów dotyczących obniżek cenowych produktów, miało na celu eliminację fałszywych obniżek i zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu i szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych informacji dotyczących cen. Regulacje te mają zapobiec sztucznym zawyżaniom cen tuż przed ich „obniżką”, tak aby zwiększyć „atrakcyjność” oferty. Rozwiązaniem tego problemu jest właśnie wskazywanie korzyści konsumenta względem najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Zgodnie z założeniami dyrektywy Omnibus, aby można było mówić o obniżce ceny to powinna być ona liczona w stosunku do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki a nie ceny rzeczywistej (regularnej). Jedynie odniesienie do najniższej ceny z 30 przed obniżką faktycznie świadczy, że mamy do czynienia z obniżoną ceną produktu.

Prezes UOKiK stoi więc na stanowisku, że jeżeli przedsiębiorca informuje o obniżce ceny zobowiązany jest wskazywać korzyści wynikające z obniżki względem najniższej ceny z 30

dni przed obniżką. Natomiast za nieprawidłowe należy uznać wskazanie obniżki wyłącznie w odniesieniu do ceny regularnej.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK z całą stanowczością stwierdza, że w sytuacji, gdy komunikowane jest, że produkt oferowany jest w cenie obniżonej, a w rzeczywistości nowa cena jest tożsama bądź wyższa, od najniższej obowiązującej dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed obniżką, to nie mamy do czynienia z obniżoną ceną produktu lub uwidocznioma najniższą ceną z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki nie została wskazana prawidłowo. W przedmiotowej sprawie jak zostało ustalone w toku kontroli przedsiębiorca prawidłowo wskazał najniższą cenę z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a przedsiębiorca sam wskazuje, że obniżył ceny produktów w stosunku do cen regularnych. Tym samym w przypadku 10 partii produktów dla których nowa cena była tożsama z najniższą obowiązującą dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, Pomorski WIH prawidłowo ustalił, że uwidocznienie informacji cenowej sugerowało, że oferowane są one w cenie obniżonej, a w rzeczywistości konsument dokonywał zakupu produktu w cenie tożsamej z obowiązującą najniższą ceną z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Zarówno w ocenie Pomorskiego WIH, jak i organu drugiej instancji i uznał, że ceny zostały uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości.

W tym miejscu należy podkreślić, że prawidłowe podawanie cen, w tym cen towarów, dla których w jakikolwiek sposób sugerowana jest obniżka ich cen, jest jednym z ważniejszych czynników mających wpływ na podjęcie decyzji o zakupie towaru przez konsumenta i umożliwia dokonania świadomego i korzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru. Przepisy dotyczące uwidaczniania cen nakładają na przedsiębiorców obowiązek informowania o cenach - a co za tym idzie również o obniżkach - w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Wymogi te należy stosować nie tylko do treści informacji o najniższej cenie z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, lecz także do jej formy, która ma zapewnić jasność i zrozumiałość, a także umożliwiać łatwe porównanie cen i ocenę korzyści płynących z promocji.

W przedmiotowej sprawie strona informuje konsumenta o promocji, której w rzeczywistości nie ma, gdyż „cena promocyjna” jest tożsama z ceną jak obowiązywała przez ostate 30 dni przed ogłoszeniem promocji. Oczywiście przedsiębiorca może swobodnie kształtować ceny, ale nie może informować o obniżce ceny produktu, i uznawać jako obniżkę odwoływanie się do ceny regularnej, a nie najniższej z 30 dni przed ogłoszeniem obniżki. Strona, jak sama wskazuje w odwołaniu, zakomunikowała obniżkę cen poprzez oznaczenie produktów nią objętych specjalnymi etykietami ze wskazaniem „PROMOCJA”, w związku z czym zaistniał przypadek „informowania o obniżeniu ceny towaru”, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. Strona wskazuje w odwołaniu również, że obniżyła ceny produktów objętych akcją promocyjną wyłącznie względem ich ceny dotychczasowej, tj. ceny regularnej obowiązującej bezpośrednio przed obniżką, co jak wskazano wcześniej jest nieprawidłowe. Prezentowanie korzyści względem ceny regularnej jest dopuszczalne jedynie dodatkowo i w równorzędny sposób jak korzyści naliczanych od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką. Prezentowanie rabatów obliczanych wyłącznie w odniesieniu do cen regularnych narusza

przepisy w zakresie sposobu uwidaczniania cen, ponieważ taki sposób jest niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający porównanie cen. Tym samym Prezes UOKiK zgadza się z Pomorskim WIIH, że sposób prezentowania ceny, która jest równej najniższej cenie z 30 dni przed obniżką, dlatego, że została odniesiona do ceny regularnej budzi wątpliwości co do istnienia faktycznej obniżki ceny i korzyści płynących z promocji i stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

W odwołaniu strona poinformowała, że zaproponowany przez nią sposób przedstawiania informacji o obniżce cen był przedmiotem weryfikacji Prezesa UOKiK w Wystąpieniu z zakresu ochrony konsumentów z dnia 11 lipca 2023 r. (DOZIK-1.641.75.2023.MK) dalej jako: „Wystąpienie Prezesa UOKiK” i w dokumencie tym, w ocenie strony, Prezes UOKiK nie zakwestionował sposobu podawania informacji o obniżce ceny, a sformułowane zarzuty dotyczyły innych praktyk, których strona już zaniechała. Strona wskazała, że w ww. Wystąpieniu nie uznano podania ceny wyższej niż najniższa cena z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem akcji promocyjnej za działanie stanowiące naruszenie przepisów ustawy o cenach. A w konsekwencji, zdaniem strony, tym bardziej za dopuszczalne należy uznać wskazanie ceny promocyjnej jako równej najniższej cenie z 30 dni przed obniżką, tak jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie.

Prezes UOKiK stanowczo nie zgadza się z powyższymi twierdzeniami. W przywołanym przez stronę Wystąpieniu na stronie 3 wyraźnie wskazano, że „Prezentowanie korzyści z obniżki ceny wyłącznie względem ceny regularnej (lub innej wartości wykorzystywanej przez przedsiębiorcę jako punkt odniesienia niebędącej najniższą ceną z 30 dni przed obniżką) może być uznane za wprowadzające w błąd ze względu na brak podania w równorzędny sposób korzyści względem najniższej ceny z 30 dni przed obniżką.(...) W ocenie Prezesa Urzędu informowanie o korzyści cenowej wyłącznie w odniesieniu do ceny innej niż najniższa cena z okresu 30 dni przed obniżką jest informacją, która nie odzwierciedla rzeczywistej korzyści cenowej dla konsumenta z tytułu promocji.” Tym samym w żadnym wypadku nieuprawnione jest twierdzenie, że Prezes UOKiK nie zakwestionował sposobu podawania informacji o obniżce ceny zastosowanej przez przedsiębiorcę.

Strona w odwołaniu powołuje się ponadto na Zawiadomienie Komisji - Wytyczne dotyczące wykładni i stosowania art. 6a dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom z dnia 17 grudnia 2021 r. (Dz.Urz.U.E.C. Nr 526, str. 130), dalej jako; ”Wytyczne Komisji”. Prezes UOKiK zgadza się z twierdzeniem strony, że ww. Wytyczne nie uniemożliwiają sprzedawcy podania innych cen odniesienia przy ogłaszaniu obniżki ceny, pod warunkiem że takie dodatkowe ceny odniesienia są wyraźnie wyjaśnione, nie wprowadzają w błąd i nie odwracają uwagi konsumenta od „wcześniejszej” ceny, tj. najniższej ceny towaru z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Należy jednak zauważyć, że Wytyczne Komisji wyraźnie wskazują, że obniżka ceny musi być przedstawiona z wykorzystaniem podanej „wcześniejszej” ceny jako odniesienia. Zatem jeżeli przedsiębiorca chce podać inną cenę odniesienia np. cenę regularną, nie jest to zabronione, ale nie zwalnia go z obowiązku

odniesienia korzyści cenowej do najniższej ceny towaru z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Podobnie Prezes UOKiK zgadza się z twierdzeniem strony, że Wytyczne Komisji dają przedsiębiorcy możliwość wskazania ceny regularnej, jednakże musi on przede wszystkim w przypadku ogłoszenia obniżki ceny towaru uwidocznić wszystkie informacje cenowe wynikające z ustawy o cenach, tj. jednoznaczną, niebudzącą wątpliwości i umożliwiającą porównanie cen obniżoną cenę, cenę jednostkową oraz informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Odnosząc się z kolei do stwierdzenia strony, że zakwestionowane produkty oznaczone były etykietą z komunikatem „PROMOCJA” bez określenia wartości rabatu (zarówno procentowego jak i kwotowego), a zatem odniesienie wartości obniżki do najniższej ceny z 30 dni przed obniżką nie jest uzasadnione, Prezes UOKiK jeszcze raz wskazuje, że w każdym przypadku informowania konsumentów o obniżeniu ceny produktu, niezależnie czy przedsiębiorca wskazuje wielkość obniżki czy też nie, zobowiązany jest do obliczania korzyści dla konsumenta w odniesieniu do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Dodatkowo strona zarzuciła Pomorskiemu WIIH naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, tj.:

- art. 7 Kpa w związku z art. 80 Kpa poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego poprzez uznanie, że sposób zaprezentowania cen promocyjnych, zdaniem organu pierwszej instancji - niejednoznaczny i budzący wątpliwości - stanowił istotny czynnik w kontekście oceny przez konsumenta, czy warunki danej promocji są rzeczywiście atrakcyjne, co w konsekwencji przesądziło o znacznej wadze i skali rzekomego naruszenia, podczas gdy strona uwidoczniała wszystkie wymagane ustawą o cenach informacje o cenach w sposób właściwy i niebudzący wątpliwości, w związku z czym przyjęcie, że wdrożone rozwiązania w zakresie komunikacji promocji mogą wprowadzać konsumentów w błąd, stanowi nieuzasadnioną nadinterpretację stanu faktycznego;
- art. 7a § 1 Kpa oraz art. 81a § 1 Kpa poprzez ich niezastosowanie i nierozstrzygnięcie istniejących wątpliwości co do treści normy prawnej art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach, w zakresie rzekomego prowadzenia przez stronę akcji promocyjnej z naruszeniem przepisów ustawy o cenach na korzyść strony, w sytuacji, gdy przedsiębiorca w sposób wystarczający wykazał, że obniżka cen towarów została zakomunikowana z uwzględnieniem wszystkich wymogów przewidzianych w ustawie o cenach;
- art. 6 Kpa i art. 8 § 1 Kpa poprzez niedziałanie na podstawie przepisów prawa oraz poprzez prowadzenie postępowania, w sposób który nie budzi zaufania jego uczestników do władzy publicznej,
- art. 7a § 1 Kpa, art. 81a § 1 Kpa oraz art. 10 ust. 2 i art. 11 ust. 1 Prawa przedsiębiorców poprzez ich niezastosowanie i nierozstrzygnięcie istniejących wątpliwości co do treści

normy prawnej w zakresie definicji „informowania o obniżeniu ceny towaru” na korzyść strony, podczas gdy wskazywała ona, że promocja polegała na obniżeniu ceny produktów względem ceny obowiązującej bezpośrednio wcześniej oraz została wyraźnie zakomunikowana, w związku z czym zaszyły przesłanki do stwierdzenia faktycznego istnienia obniżki ceny, a ze zgromadzonego materiału dowodowego nie można wywieść odmiennego wniosku.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK zauważa, że ww. przepisy Kpa określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią one m. in., że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa (art. 6 Kpa), a w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli (art. 7 Kpa). Ponadto, wskazują, że przed wydaniem ostatecznego rozstrzygnięcia (decyzji) organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, zaś określona sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656). Na podstawie całokształtu materiału dowodowego organ ocenia, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80 Kpa), a podjęte przez organ rozstrzygnięcie oraz okoliczności stanowiące podstawę rozstrzygnięcia powinny znaleźć odzwierciedlenie w decyzji spełniającej wymogi określone w art. 107 Kpa.

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie, Pomorski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Ustalenia kontroli zostały udokumentowane w protokole kontroli 19 października 2023 r. (nr akt: KHU.8361.301.2023.TK.KWP). Zgodnie art. 76 § 1 kpa protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

Z protokołu kontroli sporządzonego przez Pomorskiego WIIH wynika, że w dniu kontroli tj. 11 października 2023 r. przedsiębiorca na sali sprzedażowej uwidoczniał przy 10 produktach

(wszystkie wytypowane do kontroli) etykiety cenowe w kolorze białym z czerwonym paskiem po lewej stronie etykiety z napisem „PROMOCJA”. Na etykietach zawarto m.in. informację o cenie regularnej, najniższej cenie z 30 dni przed obniżką oraz o cenie promocyjnej i cenie jednostkowej. Uwidoczniona na etykietach cena promocyjna była równa kwotowo uwidocznionej najniższej cenie produktu, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. To jest uwidoczniono ją w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, co stanowi naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

Organ drugiej instancji wskazuje że, celem ustawy o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja dotycząca ceny służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach, w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Wprowadzenie powyższego przepisu nastąpiło ustawą o zmianie ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), która to zmiana była podyktowana koniecznością ochrony konsumenta przed tzw. „rzekomymi obniżkami”. Jak bowiem wynika z Wytycznych Komisji „Celem tego co najmniej 30-dniowego okresu odniesienia jest uniemożliwienie podmiotom gospodarczym żonglowania cenami i przedstawiania fałszywych obniżek cen, np. podnoszenia ceny na krótki okres, aby następnie ją obniżyć i przedstawić jako (znaczącą) obniżkę ceny, co wprowadza konsumentów w błąd. Wspomniany 30-dniowy okres na ustalenie „wcześniejszej” ceny odniesienia jest zatem gwarancją, iż cena odniesienia jest prawdziwa, a nie stanowi jedynie narzędzia marketingowego, które ma wywołać wrażenie atrakcyjności obniżki.”

Przepisy ustawy o cenach są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów. Nieznajomość przepisów lub ich niewłaściwa interpretacja nie zwalnia z obowiązku prawidłowego uwidaczniania cen oraz informacji o obniżonej cenie. Strona, w przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru, była zobowiązana do przekazania konsumentom informacji o cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, ale również jednoznacznej i niebudzącej wątpliwości informacji o obniżonej cenie i w przypadku 10 partii produktów obowiązkom tym uchybiła.

Podkreślenia wymaga również fakt, że kontrole w zakresie uwidaczniania cen prowadzone są po zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli. Strona została poinformowana o zamiarze przeprowadzenia kontroli pismem z 4 września 2023 r., które odebrała 11 września 2023 r. Kontrolę zaś wszczęto 11 października 2023 r., a więc strona miała wystarczająco dużo czasu aby przygotować się do kontroli.

Prezes UOKiK nie zgadza się z twierdzeniem strony, że organ pierwszej instancji dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego. Organ drugiej instancji zgadza się ze stroną, że uwidocznili oni wszystkie informacje dotyczące cen wymagane ustawą, tj. cenę produktu, ceną jednostkową oraz najniższą cenę tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, jednakże jak sama strona przyznała, że promocja została naliczona względem ceny regularnej, a nie najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a w takim przypadku nie można mówić o obniżce ceny produktu. Jak już wcześniej dokładnie omówiono przedsiębiorca zobowiązany jest do wskazania obniżki w odniesieniu do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, nawet jeżeli nie podaje jej kwotowo. Dlatego też zdaniem organu drugiej instancji, naruszone zostały wymagania art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. W ocenie Prezesa w zaistniałej sytuacji, aby spełnić założenia dyrektywy Omnibus cena powinna być podana bez wskazywania, że mamy do czynienia z promocją.

Prezes UOKiK analizując całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego (w tym korespondencję strony skierowaną zarówno do organu pierwszej jak i drugiej instancji) stwierdza, że Pomorski WIIH wydając decyzję z 12 stycznia 2024 r. uwzględnił wszystkie okoliczności sprawy i prawidłowo ocenił zebrany materiał dowodowy w sprawie. Strona nie przedstawiła żadnego dowodu podważającego ustalony przez organ pierwszej instancji i udokumentowany w protokole kontroli z 19 października 2023 r. (nr akt: KHU.8361.301.2023.TK.KWP) stan faktyczny.

Argumentując swoje zarzuty strona przywołała również zasadę domniemania uczciwości przedsiębiorcy (art. 10 ust. 1 Prawa przedsiębiorców) oraz zasadę rozstrzygania wątpliwości prawnych na korzyść przedsiębiorcy, która została określona w art. 11 Prawa przedsiębiorców i stanowi powtórzenie zasady z art. 7a Kpa.

Art. 10 ust. 2 Prawa przedsiębiorców stanowi, że „jeżeli przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w tym zakresie pozostają niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, organ rozstrzyga je na korzyść przedsiębiorcy”. Z kolei zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy, w przypadku, gdy przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść przedsiębiorcy. Zasada ta nie oznacza jednak, że zawsze, gdy pojawiają się różne rozumienia normy prawnej, niezależnie od poprawności argumentacji, należy zawsze stosować wykładnię prawa korzystną dla przedsiębiorcy. Zasada ta będzie mieć zastosowanie, dopiero wówczas, jeśli mimo dokonania poprawnej metodologicznie i logicznie wykładni przepisu pozostaje kilka wyników wykładni, które mogą być uznane za prawidłowe (wyrok NSA z 5 lipca 2023 r., I GSK 1973/19). Analogicznie w art. 7a Kpa zasada rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości co do treści prawa na korzyść strony odnajduje zastosowanie w postępowaniach administracyjnych, których przedmiotem jest nałożenie na stronę

obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia. W odniesieniu do wątpliwości co do treści norm prawnych należy wskazać, że w art. 7a § 1 KPA nie chodzi o sytuacje, w których pojawiają się wątpliwości interpretacyjne przepisów mających zastosowanie w danej sprawie, a o przypadki, w których pomimo użycia różnych metod wykładni, wciąż pozostają co najmniej dwa, równie uprawnione, sposoby rozumienia danego przepisu (wyrok NSA z dnia 18 października 2022 r., III OSK 1347/21).

W niniejszej sprawie nie zachodzą „niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego”. Wszystkie ustalenia kontroli wraz z fotografiami w postaci załączników zostały udokumentowane w protokole kontroli KHU.8361.301.2023.TK.KWP. Zarówno organ pierwszej instancji jak i Prezes UOKiK nie mają wątpliwości co do stanu faktycznego, a w szczególności do ustalenia, że przy 10 produktach oferowanych do sprzedaży po obniżonej cenie, ceny były uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości ponieważ informacja o obniżce odnosiła się wyłącznie do ceny regularnej a nie do najniższej ceny z okresu 30 dni poprzedzających obniżkę. Uwidocznione przy zakwestionowanych towarach ceny sugerowały, że towar sprzedawany jest w cenie obniżonej, a w rzeczywistości nowa cena była tożsama z obowiązującą dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed ogłoszeniem obniżki, tak więc ceny zostały uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości.

Jak wskazano już wcześniej Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że w przypadku gdy strona informuje o obniżce cen sprzedawanych towarów, niezależnie czy wskazuje wielkość obniżki czy też nie, zobowiązana jest do wskazania obniżki w odniesieniu do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. A w przypadku, gdy nowa cena jest tożsama bądź wyższa, od prawidłowo ustalonej najniższej ceny obowiązującej dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed obniżką, to nie mamy do czynienia z obniżką więc informacja o cenie została podana w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Jednocześnie Prezes UOKiK ponownie podkreśla, że prezentowanie korzyści względem ceny regularnej jest dopuszczalne jedynie dodatkowo w stosunku do naliczania korzyści od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką. Prezentowanie obniżek (wartościowo lub nie) liczonych wyłącznie w odniesieniu do cen regularnych, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie, a tym samym uwidacznianie ceny promocyjnej równej najniższej cenie z 30 dni przed obniżką, budzi wątpliwości co do istnienia faktycznej obniżki ceny i korzyści płynących z promocji i w ocenie organu drugiej instancji narusza art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

Podsumowując zarówno stan faktyczny sprawy, jak i zastosowanie obowiązujących w sprawie przepisów nie wywołuje trudności czy wątpliwości. Wydana przez Pomorskiego WIIH decyzja odpowiada prawu i jest wynikiem błędnych działań stron, a nie wątpliwości co do treści obowiązujących przepisów.

Podobnie zarzuty strony naruszenia art. 6 i art. 8 § 1 Kpa poprzez niedziałanie na podstawie przepisów prawa oraz poprzez prowadzenie postępowania, w sposób który nie budzi zaufania jego uczestników do władzy publicznej nie znajdują w ocenie Prezesa UOKiK uzasadnienia.

Organ drugiej instancji zwraca uwagę, że w komentarzu do Kodeksu postępowania administracyjnego Andrzej Wróbel wskazuje, że (Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego LEX/el., 2015) zawarta w art. 8 zasada pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa określa wyraźnie to, co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności. Z zasady wyrażonej w art. 8 Kpa wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Dalej można przytoczyć, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku podkreśla, że w celu realizacji pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa konieczne jest „przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa” (wyrok z dnia 7 grudnia 1984 r., III SA 729/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 117).

W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie tak właśnie postępował Pomorski WIIH w postępowaniu przeprowadzonym ściśle zgodnie z wymogami Kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego.

Prezes UOKiK ponownie podkreśla, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i udokumentowane w protokole. Akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania, które przeprowadził, uwzględniający również wyjaśnienia strony. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego.

W niniejszej sprawie, co szeroko omówiono wcześniej, bez najmniejszej wątpliwości stwierdzono, że strona nie dopełniła swojego obowiązku i nie uwidoczniała informacji o cenach w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, a więc organ pierwszej instancji zobligowany był do wymierzenia kary pieniężnej.

Prezes UOKiK, po przeanalizowaniu sprawy nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary w ramach instytucji przewidzianej w art. 189f Kpa.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga

naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W przedmiotowej sprawie strona nie usunęła stwierdzonych nieprawidłowości. W trakcie kontroli ustalono, jak również strona sama przyznaje, że obliczyła wielkość obniżki względem ceny regularnej zamiast względem najniższej ceny sprzed 30 dni przed obniżką, a tym samym uwidoczniała ceny w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości przy 10 rodzajach towarów na 10 skontrolowanych, co stanowi 100 % wszystkich skontrolowanych. Stąd też wagi naruszenia prawa nie można było uznać za znikomą. O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o informowaniu o cenach można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której konsumenci z uwagi na nierzetelny sposób przedstawienia informacji cenowych, tj. niewłaściwe wskazanie obniżki względem ceny regularnej zamiast najniższej ceny sprzed 30 dni przed wprowadzeniem obniżki zostali pozbawieni możliwości oceny rzeczywistej wielkości rabatu. Dodatkowo Prezes UOKiK wyjaśnia, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego respektowania. To na przedsiębiorcy spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przy oferowaniu do sprzedaży produktów lub usług konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą, konkretną, rzetelną informację cenową. Podkreślić należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o cenach jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Jak już wskazano wcześniej wprowadzenie przepisów dotyczących obniżek cenowych produktów miały na celu eliminację fałszywych obniżek i zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu i szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych informacji dotyczących cen, a także stworzenie identycznych warunków dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Obliczanie obniżki względem najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki miało zapobiec sztucznym zawyżaniom cen celem zwiększenia „atrakcyjności” oferty. W ocenie organu drugiej instancji przesłanka pierwsza jak i druga nie zostały spełnione, w związku z powyższym stwierdza, iż nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu i do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Nadto należy podkreślić, że naruszenia z ustawy o informowaniu o cenach kwalifikowane są jako czyny o charakterze deliktu administracyjnego, który zagrożone są karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o cenach. Postępowania w tym zakresie mogą być prowadzone wyłącznie przez organy Inspekcji Handlowej, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły

być one prowadzone przez Pomorski WIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Pomorskiego WIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o cenach, bowiem dla 100% skontrolowanych produktów o obniżonej cenie uwidoczniała ceny w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”). Ponieważ cena musi być uwidoczniona przez przedsiębiorcę w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości w momencie oferowania danego produktu lub usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie (tj. uwidocznienie cen ma charakter obowiązku przedumownego) zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Podsumowując Prezes UOKiK podkreśla, że niezrealizowanie obowiązków wskazanych w ustawie o cenach zgodnie z jej art. 6 ust. 1, powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy. Dowiedzenie, że

podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie ustawy o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Samo zatem stwierdzenie - udowodnienie braku informacji w zakresie cen, jak też sprzecznego z ustawą sposobu ich uwidocznienia - jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Powyższa ustawa nie przewiduje przy tym możliwości badania przez organy Inspekcji istnienia wina, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Kara pieniężna powinna także odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. L z 1998 r. Nr 80) nakazuje, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012 r., II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami cenowymi, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa.

Art. 6 ustawy o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 ww. ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości oraz okoliczności podniesione przez przedsiębiorcę, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Nalożona kara pieniężna w wysokości 1 500 zł, nie została wymierzona w maksymalnej wysokości, lecz w kwocie stanowiącej 7,5% maksymalnej kwoty, tj. 20 000 zł przewidzianej ustawowo. Wymierzona kara spełni jednak w sposób właściwy funkcje dyscyplinujące i represyjne, a także prewencyjne tak aby nie dochodziło do naruszania prawa w przyszłości i jest adekwatnym środkiem reakcji administracyjno-prawnej na ujawnione naruszenie prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę wniosek strony o uchylenie decyzji i umorzenie postępowania w pierwszej instancji jako bezprzedmiotowego lub uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organu, jest niezasadny.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gdańsku w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/